

PAPETU

—Qu'ls hi va semblar de l'eclipse? Els hi hauria agradat que hagués sigut total?

GRAN EDEN CONCERT

MUSIC-HALL PARISIEN

CENTRO ARISTOCRATICO

ENTRADA LIBRE

LA RABASSADA

ATRACCIONS AMERICANES

Water Chute, Scenical Railway, Alleya Bowling, Cake Walk, Casa Encantada, Palau de la Princesa, Palau de la Rissa, Pasejos y MUSIC-HALL.—Entrada: 0'50 ptes. amb dret a escollir una atracció.

HOTEL RESTAURANT

Overt Dia y Nit.—Cambres particulars.—Cuina de Primera.—Chef de Paris.—Servei a la carta.

ORQUESTRA DE TZIGANES

Selectes concerts tots els dies de 12 a 3 tarde, de 5 a 7, de 8 a 12 nit en la Terrassa y Saló Menador.
Cuberts a 5 ptes. Preu fixo.

MEDIS DE COMUNICACIO AMB BARCELONA

1.° TRANVIA DIRECTE desde qualsevol punt de Barcelona a la Rabassada, pel Passeig de Gracia y de la Diputació.

2.° SERVEI COMBINAT amb el FUNICULAR DEL TIBIDABO, ont els automòbils de la Societat la Rabassada prenen els viatjers pera portarlos fins llurs establiments.

CASINO PARTICULAR.-RESTAURANT DE LUXE JOCS VARIS.

Castell de Focs Artificials, Il·luminació general de la montanya amb llums de bengala.

La Buena Sombra

MUSIC HALL. GINJOL, 3

Lloc de moda ont s'hi troba tothom que valgui

EXIT DE LES TARDES ALEGRES

Tots els dies tarde y nit sarsueletes picants y concert per celebritats mundials.

DEBUTS Y ESTRENES

que tocan els uns amb els altres.

Es el Concert que té més bó y més variació; es el que hi regna més alegria y bon humor es l'únic, no n'hi ha d'altre, per passar un bon rato degut a la gran recopilació de nenes maques, joves y elegants que dintre aquest cel trobareu.

ENTRADA LLIURE :: Restaurant de 1.ª ordre :: Butaca de franc

ALCAZAR ESPAÑOL

Únió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies a les 10 nit. — Exit verdaderament extraordinari de

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

completament diferent de la 1.ª—110 trajos nous—7 decoracions noves
50 belles artistes espanyoles y estrangeres

TEATRE ARNAU :: MUSIC - HALL

Tarde a les 6 y nit a les 9 y mitja

Seccions extraordinaries

GRANDIOSOS DEBUTS

PETIT MOULIN ROUGE : Music-Hall

sempre novetats - programa completament variat

Grandios exit de la REGIA SOLER
coupletista espanyola

Ovacions a la excentrica francesa MLE. MONNA

LA DANZA VAMPIRESCA

La novetat del dia

SALINGEN: PARIS: BARCELONA: FABRICA

Primera casa d'Espanya

Especialitats amb navajes d'afeitar y eines de tall fines: Marca propia R. Roca se venen assegurades. PREU FIXO.

Plassa del Beat Oriol, núm. 10, junt al Pi

S'esmola de tot y tots els dies

GRAN CASINO NICE

Tigre, 27, (Antigua Paloma)

Espléndit saló el mes gran y ventilat

Grans balls tots els dies tarde y nit essent de moda els diumenges, dimars, dijous y dissapte nit.

El servei a carrech de simpátiques camareres.

Clínica Dr. Gallego

VÍES URINARIES
APLICACIÓ INTRAVENOSA

606

18 COMTE ASSALT 18

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Palau, 34
Hores de 11 a 1 y de 6 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre Ptas. 2
ESTRANGER 3

Page anticipat

Deix treballs publicats en son responsabilitat
els seus autors.—No's tornen els originals.

La vara del arcalde

—Y doncs, qué tal, senyor Fulano? ¿han guanyat gaires diners a la Casa gran?—preguntavem a un ex regidor amic nostre, que figura entre'ls més anomenats per la seva fortuna adquirida al armari del pà de la ciutat.

—Home, no—ens va respondrer ell.—Veritat es que se n'hi podrien fer molts, però'ls hi seré franc, en aquella casa no's pot fer res perquè no hi ha unió. Tothom vol anar per ell, y l'un per l'altre se perden molts negocis que farien de bon aprofitar.

Ja veuen, doncs, els nostres llegidors, que no es tan com s'ha dit, respecte a lo de la Casa de la Ciutat. Negociets, y prou; un passament, y res més. Quan entre les files dels nostres polítics se coneixin les declaracions del ex regidor, potser minvarà la febre regidoresca y les coses tornaran al seu lloc.

En cambi, entre'ls consellers del concell de cent, que tots plegats son cinquanta sense contarhi l'arcaldé, hi ha eternament una maror y un pugilat pera assolir y posseir la vara d'aquesta primera autoritat municipal.

Tots els regidors, qui més qui menys, de lluny o d'aprop aspiren a empeny la vareta màgica, devant de la qual la ciutat s'arrauleix y humilia.

Tenir aquella vara entre mans es un plaer buscat amb candeletes, y si entre els peixi minutide l'Ajuntament la lluita pera obtenirla està bastant atenuada, entre 'ls peixos grossos allò es l'aranya-estira-cabells.

Nosaltres, que freqüentem la Casa y el despatx del arcalde, moltes vegades hem mirat d'exominar lo que té aquell bastó amb borles, però mai n'hem pogut treurer l'aigua clara; fins que l'altra día, veient que la guerra pera obtenir la vara està més encesa que mai, vàrem lograr del senyor arcalde qu'ens hi deixés passar l'ull detingudament, y amb un vidre de multiplicar en vàrem fer l'anàlisis, que va dar el següent resultat:

La substancia base de la vara es el diacalón, que com tothom sab de lo més atraient que hi ha y de lo que més tira y arrossega. Aquesta substancia per sí sola tindria poca consistencia, y per consegüent hi ha d'ha-ver en el bastó un'altra materia.

Aquesta materia, pastada hàbilment amb el diacalón, es *nada menos* que p'els d'aquells que tiren més que cent mules.

Figúrintse si n'ha de ser d'atractiva y si ha de tirar la vara de l'arcaldé. Després d'aquest anàlisis, no extranyem gens ni mica les disputes que ella causa entre'ls regidors més aventatjats de la Casa.

La composició no pot tirar menys de lo que tira, y es molt natural que'l que l'agafa no la deixi anar pera res d'aquest món.

El que la va fer construir amb aquests materials ja savia lo que's feia. Amb la poca unió que hi ha a la Casa Comunal, si no fos aixís ningú la voldria.

Els derrers de la temporada

—En qué se sembla un que's tira d'un quint pis a una coupletista?

—En que s'estrella. (Nota bene: Llegéixinlo de pressa.)

—Quina es la més fidel traducció del cognom Cambó, en francès?

—Doncs... Lluís. Demostració al canto: *cheu* Cambó equival a un lluis.

—Ai, quissó! Si no fos que faig de cego, quina pallissa't daria per ferme aguantar la capa d'aquesta manera.

—Diu qu'estàn organisant una lliga Internacional contra la immoralitat.
—No serà tan internacional com la lliga... cama.

Bucólica

A dalt de tot de la montanya s'aixeca una especie de sócol de mahons, que serveix de pedestal a tots els arruixats que pugen al cim per ubriagarse amb aquell panorama encantador. Al voltant del sócol hi ha un tros de bosc cremat, record y memoria del estiu sense plujes y amb cassadors descuidats; després la pineda verda y remorosa, y al cap d'avall vinyes, canyars y hortes de tarongers, ametllers y verdures de tota mena. Per fondo el blau mar Mediterrani. Dit està qu'aixó es mirant cap a marina.

Per l'altra banda, el comensament es igual: bosc cremat, bosc vert y cantador, brolles, poques vinyes y un seguit de montanyetes, qu'amaguen el Besós; després la plana del Vallés, que vista desde'l sócol de que parlàvem sembla una alfombra de retalls; allí el roig pujat de la terra fangada de fresc; al costat la clapiassa vert-negrosa d'una pineda; més enllà un tros de terra d'aquell ocre-gris que prenen les vinyes sense pámpols, y de tant en tant un trosset de vert d'en-

ciam —oh, tendre vert!— d'unes mojudes de terra en que les espigues de blat comensen a treure el caparró.

Per límits d'aquesta banda Montserrat y Sant Llorens; si fa bon día se veuen els nevats Pirineus; si no'n fa tant, unes cotonoses nuvolades.

Per un dels costats se veuen Montseny y Sant Mateu. Al fons de l'altre, la nostra mai prou alabada Barcelona.

Un hom acaba de dinar; el sol entra fins a dintre el menjador; un gran calma plana per tot arreu; les terres sembla que's barallen amb la llum y l'aire vibra com les cordes d'un violí o d'una guitarra; res destorba això; les aurenets encara no han vingut, les acacies encara no han brotat, els ametllers ja no tenen flor. Farla de bon jeure, però un hom, qui ja està escarmentat, s'aixeca, se lliga les espadenyes, agafa la gorra, el bastó y el tapaboques, crida al gos, y dient «m'en vaig», s'en va.

Primerament puja una baixada, en la qual no s'ha pogut saber mai per quin etzar s'hi construïren cases fins a convertirla en carrer-catarata durant els dies de

pluja. Acabat, l'estira-pits se tomba y fa adeu a la canalla que juga abaix de la costa, germans, cosins, nebots...

Després passa per davant d'un inacabable convent de monjes teresianes; després s'atura dessota'l lladoner de la casa vermella y parla cinc minuts amb mossén Domingo. Mossén Domingo es un capellànet que parla de que fa sol o de que està núvol, que sab de malalties de les vinyes o de les tomaqueres y que llegeix en un seu llibre dessota'l lladoner. Deixant mossén Domingo, un hom baixa pel carrerot de can Rovira; quan es davant de can Rovira, li venen a la memoria dues coses: una el bosc, l'altra el ballet. Quan un tenfa vint anys menys, oh! quina ilusió veure y flairar el bosc. Com era bon company y sabia tirar rocs el ballet de can Rovira.

Y ja som al torrent. Aho! Aho! se deixen les vinyes y t'endinzes entre mitg d'aquelles alzines, ben proporcionades com tot el paisatge d'aquelles terres, que com ja s'ha dit en altres ocasions es una mena d'estatua clàssica per lo ben ponderat de les seves línies.

Després se deixen les alzines y s'entra en el canyar que voreja les vinyes de sang vermella, al cap d'avall del canyar hi ha la tont y's comensa el bosc. Un hom s'asseu. Mitg estirat mira l'iglesia vella y el cementiri; mira el turó de'n Moncerdà, mira el cel y s'entreté veient com corren els núvols.

Un xiulet esqueixa l'aire:

—Siuuuuu...

—Ehl...?

—Aont vas?

—A la fita. Y tu, qué fas?

—Cullo espàrrecs.

—M'esperaràs?

—Sí.

—Abasta pinyes.

—Be.

—Adeu.

—Adeu.

Un hom no beu aigua, però se renta les mans. Després s'aixeca y comensa la pujada. S'atura y posa al trau un brot de farigola; més amunt ne trova un altra de més florida y la cambia. Això ho fa set o vuit vegades. Per fi arriba al cim; fa molt aire. S'asseu pera dessuarse; fa un cigarro; peleia per encéndrel, ho consegueix y puja demunt del pedestal.

Aleshores comensa a correr la mirada d'assí d'allà: a n'aquella alfombra del Vallés hi cerca les taques de les ciutats industrials Tarrassa

y Sabadell; hi cerca Granollers, la capital del Vallés; hi cerca Caldes y Mollet y Serdanyola. En la montanya santa hi veu el monastir però no la Cova; el Montseny es vermell al cap d'amunt, com si dugués barretina. Després se gira cap a marina y oerca els vaixells que busquen o deixen l'amorós port. Unes barques de bou obren les albes veles, un gris cau sobre l'ocre de les vinyes; les valls se parteixen en dos meitats senyaladíssimes: la vertent aont encara peta el sol y la que ja es ombrívola.

Després un hom mira a Barcelona, després aixeca els ulls enlaire y s'entreté amb un esparver que fa circumferencies en l'espai. Un xiulet torna a esqueixar l'aire.

—Epl

—Vaig.

—Ola!

—Què tal?

—Molt bé. Te, aquí tens aquets manats d'espàrrecs y aquestes violes.

—Que m'agradaria un nen així.
—Això rai, festen fer un.

—No, ja ho arreglarem.

—Y els pinyons?

—Es tart.

Silenci; els dos companys baixen a grans gambades per entre romanins y farigoles, estepes y argelagues.

—No se cóm vius, Nelli, quan no's pot cassar.

—El bosc dona per tot; quan no's cassen conills, se cassen espàrrecs y sino prèsssecs.

—Prèsssecs al bosc?

—No t'emboliquis.

(Silenci, els dos companys arriben al carrer-cata-rata.)

—Ja ets a casa.

—Sí; adeu, fins a després.

—Ahl te.

—Còm? un conill? Si es veda.

—El bosc dona per tot, com la ciutat, però s'han de saber els caus.

MONI.

—Noi, casi be no't pots tenir dret.
—Perque m'hi feies estar tant.

Potins barce- lonins

Amb motiu de la pluja, en *Pirín*, ha lluit el seu impermeable. Es elegantíssim. Tothom ne parla. Males llengües diuen que es un regalo. Nosaltres, amb això ni entrem ni sortim. Potser no?... Potser sí?... Deixem a les llengües que fassin la seva feina.

*
*
*

Hi ha un senyor a Barcelona, vulgarment conegut per *El difunto Tupinel*, que te una filla artista. Ademés de la filla, te a casa seva un capellà no menys artista. La noia ha guanyat un premi en un concurs pianístic. El capellà ha publicat una oda qu'honra a la mare poesia. Aquí els tenen:

A D. J. M., como un abrazo á D.ª M. M. y R., su hija, gloria colosal de España entera.

¡Gloria! ¡Gracias á Dios!,
el Cielo se ha serenado,
el día feliz ha llegado,
la paz respira ya en pos.
¡Gloria á Mercedes y á vos!
¡Gloria también á Granados!
¡Gloria á los tan sonados
Maragall y Carmen Karr!
¡Gloria á Antofñita!... ¡la mar!
nexo é iman á... distanciados.
¡Gloria á Federico Longás!
¡Gloria á Lluçial, el otro premio,
¡Gloria á Mozart, el ingenio, (1)
Mendelssohn y Lizts... que al compás
desconocido cual mas,
por desgracia, en nuestra España,
Mercedes con genio y maña,
del extranjero lo trajo,
y con fuerza y con trabajo (2)
á ultranza lo desentraña.

¡Gloria á Dios! por esta artista (3)
¡Gloria á Dios! por su papá (4)
¡Gloria á España! (5), al fin verá
en *non plus*, la gran pianista.
¡Gloria sí! Cual la más lista
que laurel se ha conquistado,
ya él su nombre, lo ha encumbrado
á la más alta región, (6)
Gloria á su gran Religión
Gloria á su ingenio esforzado.

- (1) Establiment del carrer de Rauric.—(N. de la R.)
(2) Contrabajo. Instrument de música.
(3) Y Dios sobre todo.
(4) Aquet es el millor vera.
(5) Himne d'en Clavé.
(6) Y ¡ay! de vuestro grande emporio.

Barcelona ya ha juzgado (1)
con delirio la aplaudió,
el premio lo recibió
y mil hurras se ha ganado.
Yo que siempre desdichado
me entero tarde y muy mal, (2)
la entiendo... descomunal, (3)
angélica y raudo vuelo, (4)
destello siempre del cielo, (5)
Cupido, arte inmortal.

SEBASTIÁN GIBERT.

Reverend; ara nosaltres li endressem, admirats, els
seus magnífics versos:

¡Gloria á Dios! por *Este* artista,
¡Gloria á Dios! por su papá...

A. M. D. G.

- (1) Això es de *El Progreso*, número del endemà d'eleccions.
(2) No tant, no tant...
(3) Ara va be.
(4) Alusió a n'en Bleriot.
(5) *Toujours de la vie au grand air.*

DE LA VIDA ALEGRA

La primavera s'ha manifestat de ple dintre de la vida alegre, com ho fa dintre la vida austera, la vida política, la vida social y en tots els medis de guanyar-se la vida. Nosaltres, que recullim les palpitations del temps, hem de dir que aquest temps primaveral les palpitations son seguides y significatives.

En els nostres foiers la *saison bat son plein*, perque tothom està aparellat.

A *La Buena Sombra*, amb l'escusa de la revista *L'amour guérit tout*, les parelles son moltes y a primera vista ben avingudes.

Al Eden-Concert, tothom s'està a dúo, algunes a triduo y varies a novenari; aquestes baten el record.

Veiem a la Carmen amb en Quimet, la Morelli amb en Dessy, la Nena amb en Bielza, la Carlota amb en Font, el de Nacienda amb la ídem. La Carmen Delmonte amb un *jovent Turco* de lo més effendi. La segona Sada Yacco, a primera hora amb un y a segona amb un altra, com si l'amor anés a hores.

Els únics que no estàn aparellats son la Pilar que està capficada amb els mals dispesers y dispeseres, l'Hurtado de Mendoza que te els seus amors al Cairo, y en Martí que espera a la Miarka d'un moment al altra per convèncela de que no's tenyeix el cabell.

La Carmen Delmonte, avans de ballar el seu número, li preguntem quan se decidirà per l'amor sàfic; y ens respon que quan nosaltres siguem sodomites.

—Serà tart —diem nosaltres.

—*Vale más tarde, que nunca*—diu ella; y s'en va.

Saludem la nova aparició del poeta Veiga, que s'ha passat 86 hores dormint, y filem del Eden cercant altres indrets aont hi floreixi exuberant la primavera.

Anem al Arnau y hi trovem la Gaby, que distreu a tot el foier amb les seves entremaliadures. Al Arnau notem que'ls *primaveres* son ells.

Al Moulin Rouge s'ha acabat la carn amb patates, però queda la carn.

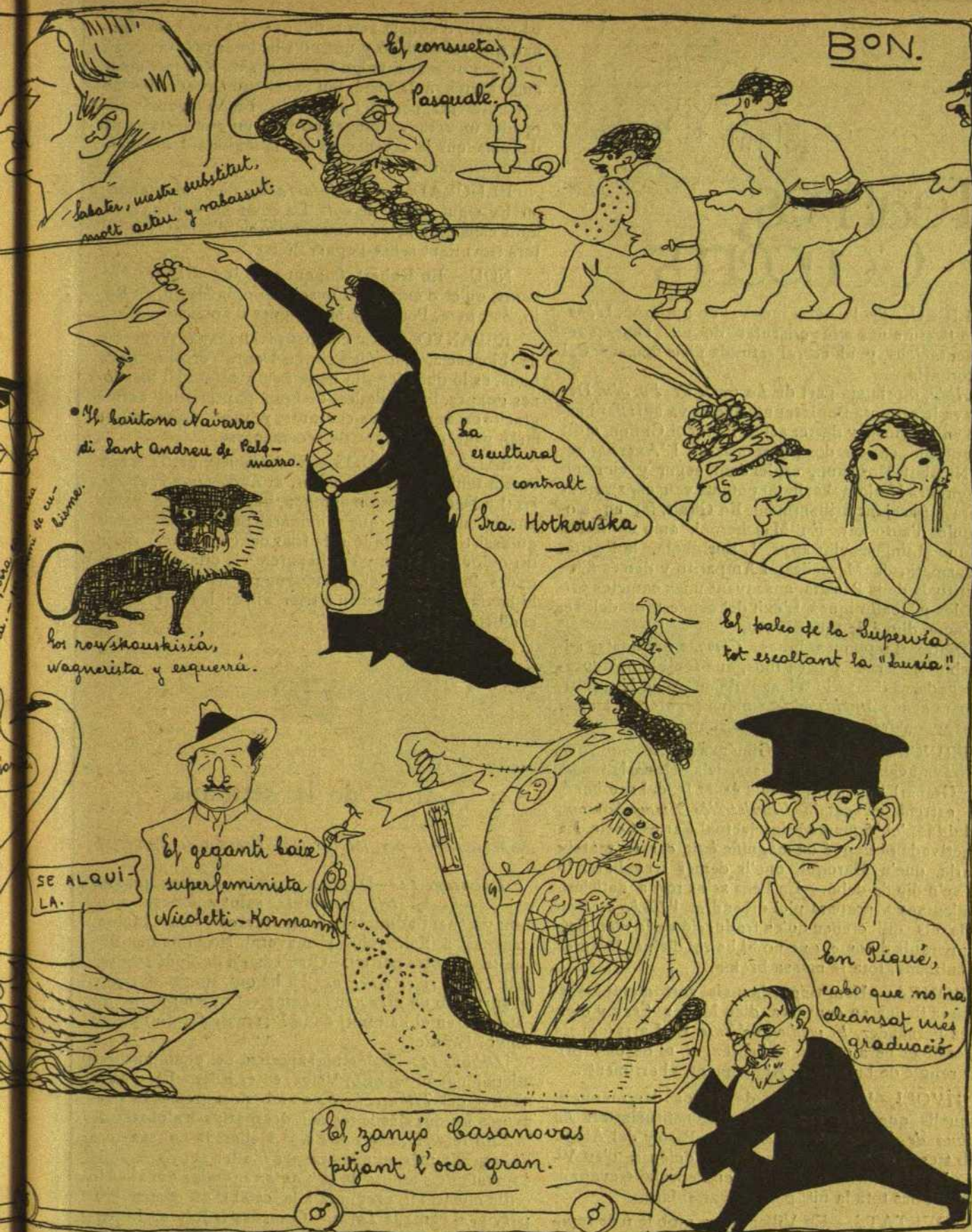
La Regia Soler la serveix fresca com sempre, y la Monná més picada y més salada que mai, sobre tot desde que en Walther es a Alemanía: ella es la reina d'aquells palquets tant atapaits. La Paquita Roca, està trista encara que canti y balli tant be; està trista perque en plena primavera ha renyit amb en Pagès així que aquest ha baixat de la montanya; en cambi se troba enamorada d'en *Quintín Compte*. N'està tant, d'enamorada, que quan l'ha de nomenar s'equivoca y en lloc de *Quintín Compte* li diu *Tinguin Compte!*

La Sala Imperi segueix essent presa per assalt per les families dels que avans prenen per assalt el Teatre Arnau.

Allà hi anaven ells, a la sala hi van *les de casa*; si la Raquel debutés en un teatre per nens, hi anirien tots y nosaltres declararíem a la Raquel la única coupletista propia pera les families, com diferents diaris de Barcelona.

Teatres Concerts

LICEU.—De la *Lucia* més val no parlar-ne. L'òpera ja fa riure fins a les criatures de pit. Dugues representacions y al corral retirada p'els mansos. Cal no tornarhi.

Aida, o primera part de *La Corte de Faraón*. Debutava la senyora Boninsegna, que'ns va agradar bastant en el primer y darrer actes. El tenor Gillion, molt acceptable en els dos primers actes. L'Ancona, be. En Nicoletti-Kormann, esplendent, segur y clerical. La senyora Hotkowska, lluint potentia veu, espatarrant figura y frasejant brillantment. En Giral, fet un monàrquic d'autoritat. En Mascheroni, amb el mateix foc que si tingués vint anys. L'Enriqueta, la Rosita, la Carmeta, la Mercedes, l'Amparito y demés filles espirituals de la Pauleta, ensenyant unes cametes tornejades y sicalíptiques. L'èxit del concertant del segon acte, digne de tot aplauso.

Dintre de poques hores, *Carmen* per nostre admirable Supervia y per l'Ibós, que sembla qu'aquesta vegada va de serio el seu debut. Y en Nicoletti, prepara el seu *Mephistofele*, amb un espatec de trajos, notes y veuarra, que'ns deixarà espantats.

PRINCIPAL.—L'Enric Giménez (en Ximenis, que li posava avans el senyor Casas, dels celestials temps d'en Graner), l'altra nit, que va ésser la del seu benefici, estrenà en català *El misteriós Jimmy Samson*, traduïda p'el figuereno intel·lectual Carles Costa. La detectivada obtingué un magnífic èxit, car lo mateix l'Enric, que'n Daroqui, que'ls demés treballàren lo que se'n diu de debó.—En Pena se'ns torna anticlerical alemany y prepara p'el divendres l'*Elektra*. Son molts els qui creuen qu'es traducció de la d'en Galdós; paraula d'home, que no hi ha res d'això. Després del cubisma, fora ja massa broma.

ROMEA.—Hem tingut la mala sort d'empassar-nos una llauna en conserva, d'en Muñoz Seca y d'en Pérez Fernández, *El medio ambiente*. En Larra fent els impossibles pera que no se l'entengui, ni desde'l primer rengle de butaques. Aborriment, aborriment...

TÍVOLI.—Una dotzena de xistos descomunals, d'aquells que tant ens agraden, constitueix tota *La gallina de los huevos de oro*, d'en Paso y del Abati, amb tres números de música, super dolents, d'en Vives. La Montoro, en Pepín y en Pedrola, treballant trencant ous tota la nit, pera salvar el fardo.

NOVETATS.—En Villagómez, amb la fi de reposar del *Jimmy*, s'ens va presentar l'altra nit com a veritable tràgic en *El bufón del rey*, d'en Victor Hugo.

El treball, d'aquest actor, del que tots ens hem adonat, que val de debó y que no s'ha guanyat el cartell fent jocs de mans, vulgo trapes, sino fent joc net y amb cartes a la vista, fou excelentment acullit amb aplaudiments, per part del públic. En Villagómez ens resulta un actor extranger bô y no un bon actor a us del país, que ja sabem com son la majoria. La presentació, esplèndida.

ELDORADO.—*L'esbojarrada*, d'en Muntanola, no ha sigut obra de sort. La comedia, esllanguida, molt esllanguida; les ironies, manses, d'infant. Els actors treballant sense poguer lluirse.

NOU.—En Robert, fa gent amb les *Mujeres Vienesas*, qu'es d'èxit. La Consol Bailo, la Marín, en Rojo, Sampere, Ponseti y Mir, dignes d'aplauso.

ESPANYOL.—La companyia italiana d'opereta de Florencia, que dirigeix en Dante Forconi, com a bona, es lo que s'en diu bona aquí y arrèu. Hi ha dones guapes, ben tallades, de bona pantorrilla; actors graciosos, apreciables cantants, y, vaja!, esperem que faràn gent, qu'es digne de recomanarse.

SALA GRANADOS.—El diumenge per la tarda varem tenir el pler d'escollar, al *Doble quintet de París* (Le Decem), cosa magnífica, que'ls que no varen anarhi, no saben que's deixaren perdre. Com que'ls qu'assistirem, érem lo més triat de cada casa, inútil dir qu'ovacionarem y ens lleparem els dits moltes vegades, lo mateix p'el quintet que per les senyores que hi havia, que si'ns donen a triar, ail, ai, la marel, qui'n conflicte per nosaltres.

Carnet de la setmana

Imprescindible per tot veritable llegidor de PAPITU.)

Diumenge 14.—Dugues corrides, dugues plasses y dos plens el *trío Delmonte*, salut y bellesa, acudeix y es tant admirat com els toreros.—En Clapera, comensa a lluir roba primaveral. No hi ha que dir, que totes, totes per ell.—Gran castell de focs a Sabadell; entre *rojos y negros*. Hi ha qui apunta al *rojo* y en surt amb un *pleno* en la cama.—Contempla la nit estelada, en el bell mitj de la Plassa de Catalunya, el senyor Grassot.

Dilluns 15.—Solemnia aparició del poeta-bariton-atleta-jongleur-tenorio, Veiga, en el Eden. El crèiem naufrag del *Titanic*, però es amb nosaltres.—Les senyores fan quia desde les deu del matí, a les portes de la *Sala Imperio*, per veure a la Meller. Ja no sabem a qui agrada més, si a les raspes o a les senyores.—Se comenten els amors de la *Canlaire*. Quina dona!—Un crític musical (?) pregunta a la celebrada contral, Supervia, si canta la *Lucia*.—Comensa la *pluja*. Impermeables majestuosos per part d'en Paquito Oller, chico Andreu, Lluïset Turull, etc., etc.

Dimars 16.—En el carrer de Balmes descobrim un lleterero, que diu, lo següent: *La veritat aïsoïada, gran fàbrica de sal-sichón de Vich.*—En Pepe Chil. cova sicalíptics pensaments sols al contemplar els brassos de *La Majita*.—En Mir y Miró, el més incandescent dels radicals, continua adorant al sexe tornejat.—En els còrcols y centres aristocràtics no's parla d'altra cosa que del opulent quarto de bany qu'ha instalat el pollo Pons y Arolas, que dintre de pocs dies se casa.

Dimecres, 17.—L'aplaudit actor *Bob*, de la companyia del *Novetats*, se troba completament be, de salut.—Si goséssim explicar una aventura que sabem d'un admirador de la *Regia Soler*, ens treuriem els ulls. Crèguinho.—La deixeble de la *Pauleta*, la salerosa *Enriqueta*, passa per les Rambles, fent lo que se'n diu veritables estragos.

Dijous, 18.—Com aquell que no diu res, en Nicoletti-Kormann, de jaqué, dona un vol per l'*Eden* y deixa complertament enamorades a trenta sis senyores.—El noi d'en Bartomeu Bosc llueix una esclava d'or, que deixa anonadades a més de quaranta chicas de buen ver.—Ens parlen del eclipse, del que ni ens varem enterar.—*La Fabrilita* continua essent buscada. Carai, cada dia més guapa.

Diuendres, 19.—Ahl Y ja que parlem de dones hermoses, davant del retrat de l'*Angelina Villar*, del Còmic, se suïciden siscentes persones.—A n'en Papitu Monteagudo, una dama enamorada li regala una moneda d'or.—Els hostes del *Grand Hôtel Falcó* estan intrigadíssims amb la malaltia del tenor Ibós. Hi ha qui ha perdut la gana y això que com menjar, se menja be.—*La Bella Maravilla* fa set conquestes en aquest sant dia.—En Negreveruis, amb la majestat corresponent, continua presidint el Círcol del Liceu, amb gran admiració per part del sanyó Bonaventura Capdevila.—Restem confossos al enterarnos de que Mister Olano s'ha descuieat aquesta vegada d'assistir a l'inauguració, en Londres, del monument erigit a Eduart VII.

Dissabte, 20.—Divertida inaugural de l'exposició cubista! Si tinguéssim quartos, comprariem l'exposició en pes. Aquel nu, que diuen que baixa una escala, es senzillament extraordinari. Quina veritat!... Quina visió!... Oh!!!... Y el retrat dels tres nassos, que repre-

—Sabs per qué moren els aviadors?
—Perque volen.

senta el besavi de la Ben Plantada?... Oh!?... Y aquell paisatge o magatzem de colls y punys?... Això es art... Si, senyors; art que va més enllà que'l modernisme, que'l impresionisme,... que'l sentit comú... Vagin, vagin, que riuràn de valent. Val la pesseta.

Gazetilles

En la vila de Mollet existeix una acreditada botiga que's dedica a la confecció de cotilles. La propietària, donya Francisca Mayol, ha posat en circulació uns prospectes, fidel reclam del seu taller, «La Molletana», en els que agradable y científicament hem sigut sorpresos per la següent advertència:

Especialitat en la confecció per las senyoras de causa física.

Donya Francisca, senzillament admirable!

En el «Boletín eclesiástico de la provincia de Jaén» hem llegit la següent espiritual notícia, que'ns ha deixat corpesos. Diu així:

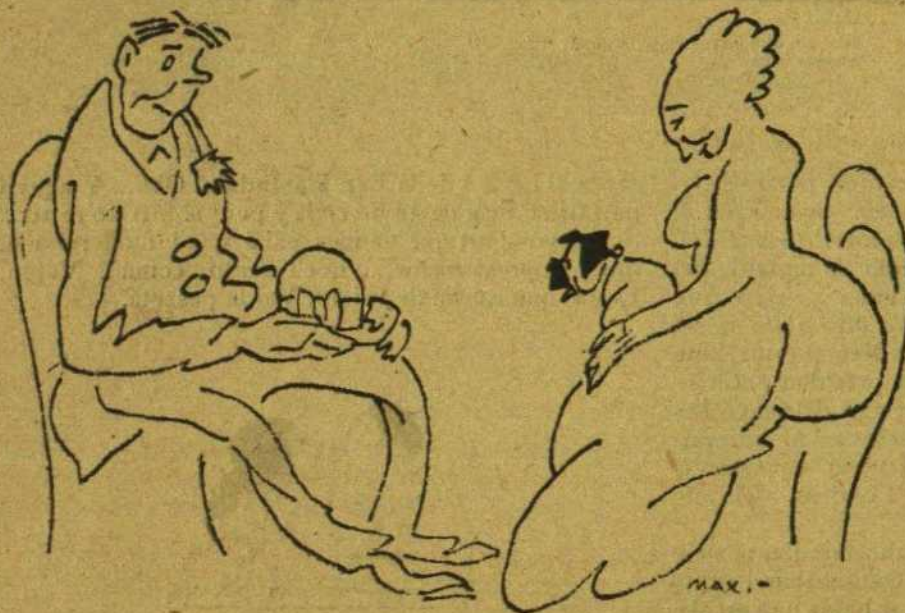
«En vista del fervor alcanzado por las últimas letanías, éstas volverán a repetirse el próximo sábado. El lunes habrá menores.»

A l'Emili Tintoré, qu'es un bon crític, els caixistes de l'impremta de *Las Noticias* n'hi han fet una com un cove. Relata el crític les peripecies del tercer acte de *Nausica*, y tot d'una llegim:

«Ulises se parte.»

Aquests caixistes deuen ésser germans esperituals d'en Bernat y Durán, roig crític de *La Prensa*, que la nit de l'estrena de l'obra d'en Maragall, ingenuament preguntava:

—Y en el darrer acte, Ulises se deu casar amb Nausica, oi?

—No s'hi pot discutir amb aquell home; desseguida agafa una ampolla y ¡pataplà!
—Be sí, vaja; es home d'ampolles tomar.

Tres mesos sense ploure. Finalment, pluja. Gracies a Deu! Sí. Y gracies a n'en Gual, el pluviòmetre dramaturg. Això sí, aquesta vegada, en Gual n'ha fet un xic massa. S'en va a Madrid. En Fernando y donya María li posen en les seves mans el teatre de la Princesa. L'Adrià comensa la seva conferencia. Exit. A les dugues paraules, èxit y pluja. Visió literària, y més pluja. Exit, pluja, grecs y paraigües. Al final de la conferencia, el diluvi.

Ja veuen, doncs, de lo qu'es capàs en Gual: de parlar del geni de la tragedia y de que en el mateix dia plogui, pedregui, hi hagi un eclipse y de que la mar engoleixi el *Titanic*.

Tremolen les esferes sols al anunciarse la segona conferencia del pluviòmetre Gual.

Una bona pensada

Un amic y admirador nostre, empipat de que'l féssim sortir continuament en PAPITU, ens ha fet una visita de compliment, pera demanarnos que no l'amoïnessim més amb les nostres bromes, qu'encare que son sempre de bon gènere, acaben per fer pessigolles al interessat.

Nosaltres vàrem jurar y perjurar al nostre bon amic que sentíem molt no poder contar amb ell pera fer barrila, però que basta l'amistat no'l tornaríem a fer servir més pera les nostres coses.

Consti que no's tracta de ningú a qui féssim servir de cap d'esquila, sino d'un senyor molt trempat y aixerit, del qui pera fer punt final podem explicar la següent historia:

■ Era, el jove amic nostre, promés amb una distingida senyora de la bona societat barcelonina, y les coses anaven per tan bon camí que ja era casament fet y lo que se'n diu peix al cove, quan vetaquí qu'un día el tal promés fixa els ulls en la mamà de la noia, qu'encare que li havia de ser sogra, era una dòna de pistó, fresca, plena y xamosa.

Conseguir l'amor d'una senyora que lo primer que mira es el casament y la felicitat de la filla, era cosa dificultosa.

Parauletes, miradetes, insinuacions y demés drogues amoroses, hauríen sigut exposades y potser contraproductes. Fent-se càrrec de tot, el jove va acudir a les resolucions extremes, y boig d'amor, de passió y de desitj, agafa paper, tinta y

ploma, y desseguida escriu el següent anònim:

«Distingida senyora: Acabem de saber per casualitat que vostè ha promés la seva distingida filla amb el jove senyor X. (aquí el nom y l'apellido). Senyora, permetins que li diguem que vostè no sab el que ha fet. Amb aquet prometatge acaba de decretar la mort de la seva filla, a qui vostè deu estimar amb tot l'amor d'una mare. Sàpiga y entengui que'l jove senyor X. ha estat dotat per la naturalesa d'una tan descomunal y desenrotllada (aquí una paraula que no pod ser reproduïda), que per una jove y tendra senyoreta seria la mort per destrossa.

Procuri, doncs, senyora, fer tot lo que pugui pera desfer el casament, y esperant que'ns dispensarà el anònim en paga de l'advertencia que li fem, se despedeixen de vostè el seus atents servidors, Q. B. S. P., X. y X.»

Rebut aquest anònim, la mare de la noia va desfer el casament desseguida, y, folia d'il·lusió y de deliri, se va llensar als brassos del qu'havia de ser el seu gendre, el qual, segons noticies, va demostrar a la seva estimada que'ls senyors del anònim tenien tota la rahò.

“God save the king”

Ja ho veuen, senyors, quina desgracia tan esgarriosa la del *Titanic*! Dues mil persones en fresc, un devassall de diamants y perles en remull, una ciutat flotant desaparescuda y un crit de dolor que somou la terra. En fi, què podem ferhi?

Aquesta gent de rassa britànica son gravement divertits fins a l'hora de la mort. No heu llegit l'emocionant final de pel·lícula que relata un dels supervivents?

«Quan el baixell comensà a enfonsarse, els nàufres presenciaren desde les barques de salvament un espectacle gratis que no's pot veure a totes les latituds:

El *Titanic* s'il·luminà profusament, la música d'a bordo entonà el «*God save the king*» y el capità, que portava la batuta ab el revòlver, se l'engegà en el cap, y morí a l'acte.»

La tradició de la marina anglesa havia sigut observada.

«*La Veu*», parlant d'aquest naufragi, afirma, segons l'autorizada opinió d'un marí regionalista, que si'l *Titanic* s'enfonzà, es perquè el capità badava. Ja sabem qui es el marí regionalista: l'Agulló, cèlebre navegant que no solament recorre cada estiu la costa de llevant en barca de pesca, sinó que fins ha plantat en el Pol nord la bandera catalana y la candidatura d'en Cambó.

Sabem que l'Agulló serà cridat a Nova York pera dirigir una academia de llops de mar. A veure si quan vingui un altre naufragi sentirem a dir que la banda d'a bordo tocava *Els Segadors*.

lotus

—No t'arronsis, home, no t'arronsis, que ja t'he vist.

El terròs de sucre

EN Papitu Pascual, crític musical de *La Publicidad* y el més musical de tots els crítics, es un home molt simpàtic y bona persona; y amb tot y tenir els seus anys, reparteix els petons entre les artistes del Liceu qu'es un gust.

L'altre día, l'hermosa diva Conxita Supervia s'estava acabant d'arreglar pera sortir a l'escena, quan en Papitu Pascual, pera ferli un obsequi li fa un petó, que va ser admirat per tots els presents al acte. La Supervia, que, naturalment, no està acostumada a que la petonegin, va quedar molt estranyada del petó d'aquell bon senyor, y va pensar que com que la carn jove y fresca agrada a tothom, havia sigut una expansió com un altre.

Ail povera diva! Ella no sabia qu'era un obsequi del crític musical de *La Publicidad*. Després ho va saber.

Un altre día, al camerí de l'artista hi tornava haver el crític. La diva se'l mirava de tant en tant, com temerosa d'alguna altre expansió, quan vetaquí qu'en Pascual, al veure aquella mirada, li diu:

—Vaja, vaja, miréusela: ja espera el terròs de sucre.

Vich, Bach y Llimona

En *El Norte Catalán*, diari carlí que's publica en la ciutat de Vich, llegim la joia literaria que copiem seguidament. No te desperdici.

Una medalla... conmemorativa

Para celebrar el triunfo
del Orfeo Catalá
por haber ejecutado
con un corte magistral
la tan celebrada misa
del famoso maestro Bach,
el gran escultor Llimona
(que es una celebridad),
ha ideado una medalla

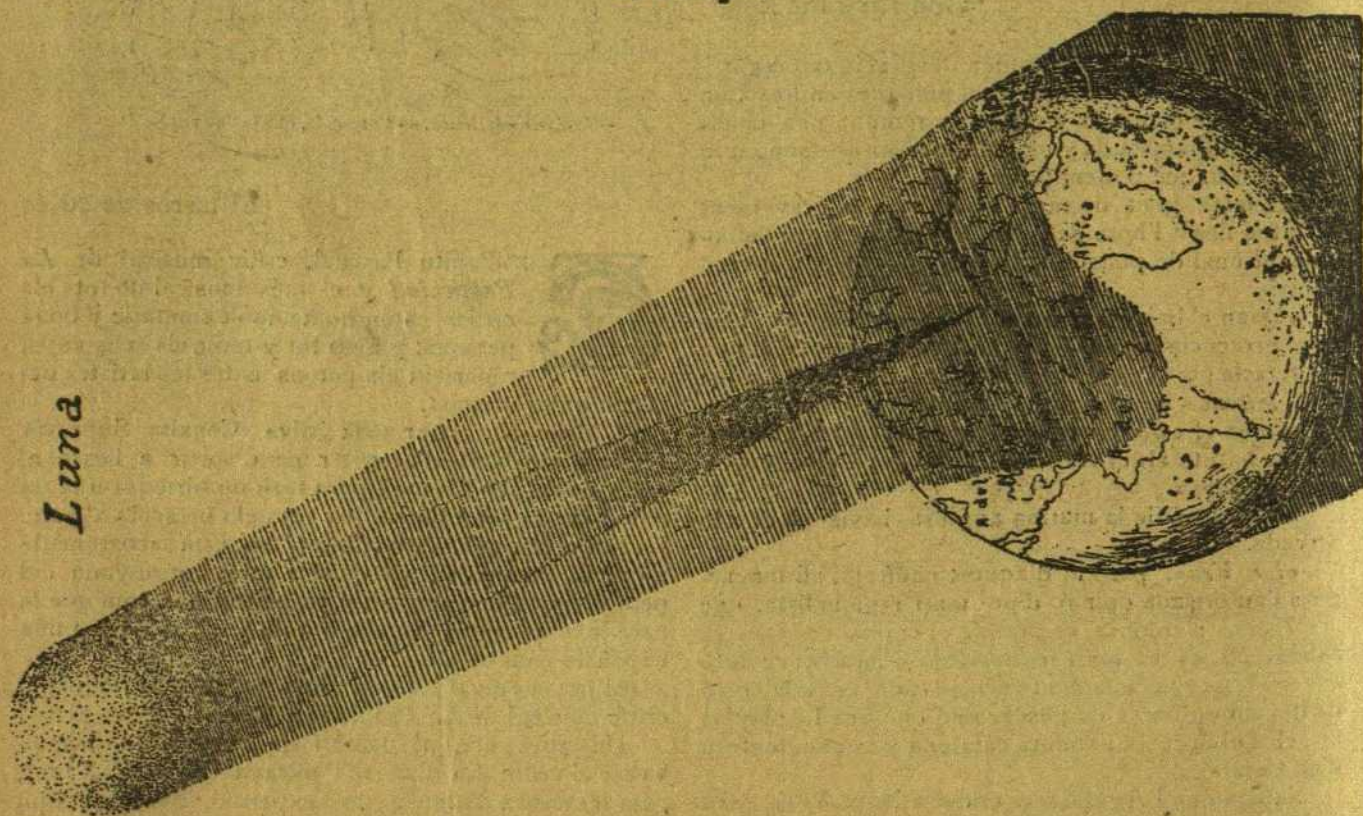
que ha dado mucho que hablar.
Hay en ella una patrona
que viste el traje más ligero
pues esta fulana va
sin aquella hoja de parra
que ustedes recordarán
y al verle la gente exclama:
¡Llimona, por caridad,
abrigue V. este conejo
sino se va á constiparl

Es de lo més bonic qu'ha caigut en les nostres mans.

Imp. J. Korta-Barcelona

SECCIÓ CIENTÍFICA

L'eclipse

SOMBRA Y PENUMBRA SOBRE LA FAZ DE LA TIERRA

(Reproducció del gravat publicat per *El País*, de Madrid, edició del dia 17 de març.)

ALBIOL

Fabricació y venta
de Làmparas para
el gas y el eléctrico

Instalacions y repa-
racions. — Lloguer y
venta a plassos

— PONENT, 42

Máquinas para cosir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat en les d'Escuder. S'en compren d'usades y s'en proporcionen para vendre. Hi ha per vendre 1 de guants Singer, 1 Cornell, 1 cilíndrica, varies de fer mitges de tots els números. Se compren màquines de calats, seda y cotó.

J. VIVES, Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

GONOROL

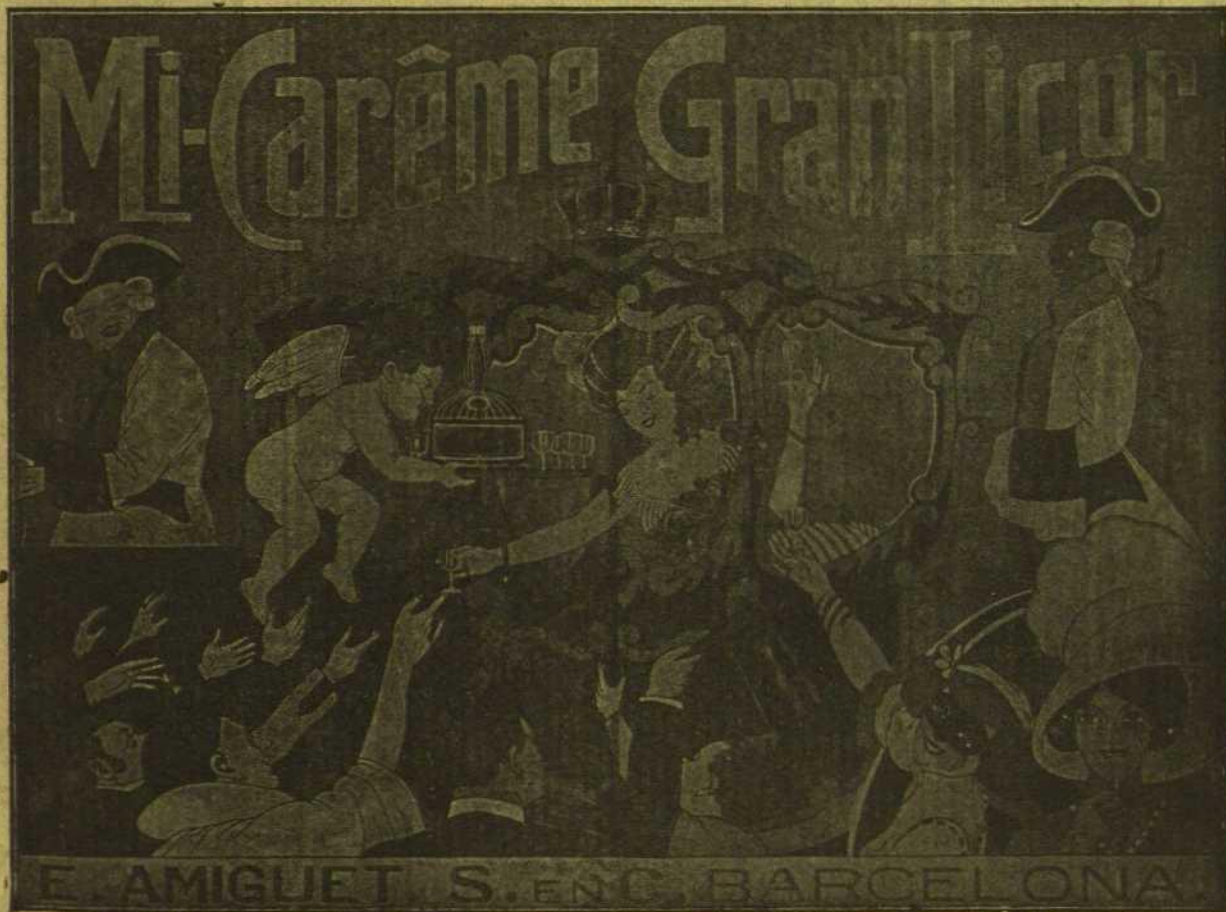
SANTALOL SOL

Únic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian para curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorància, demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament para dit objecte.

VENDA

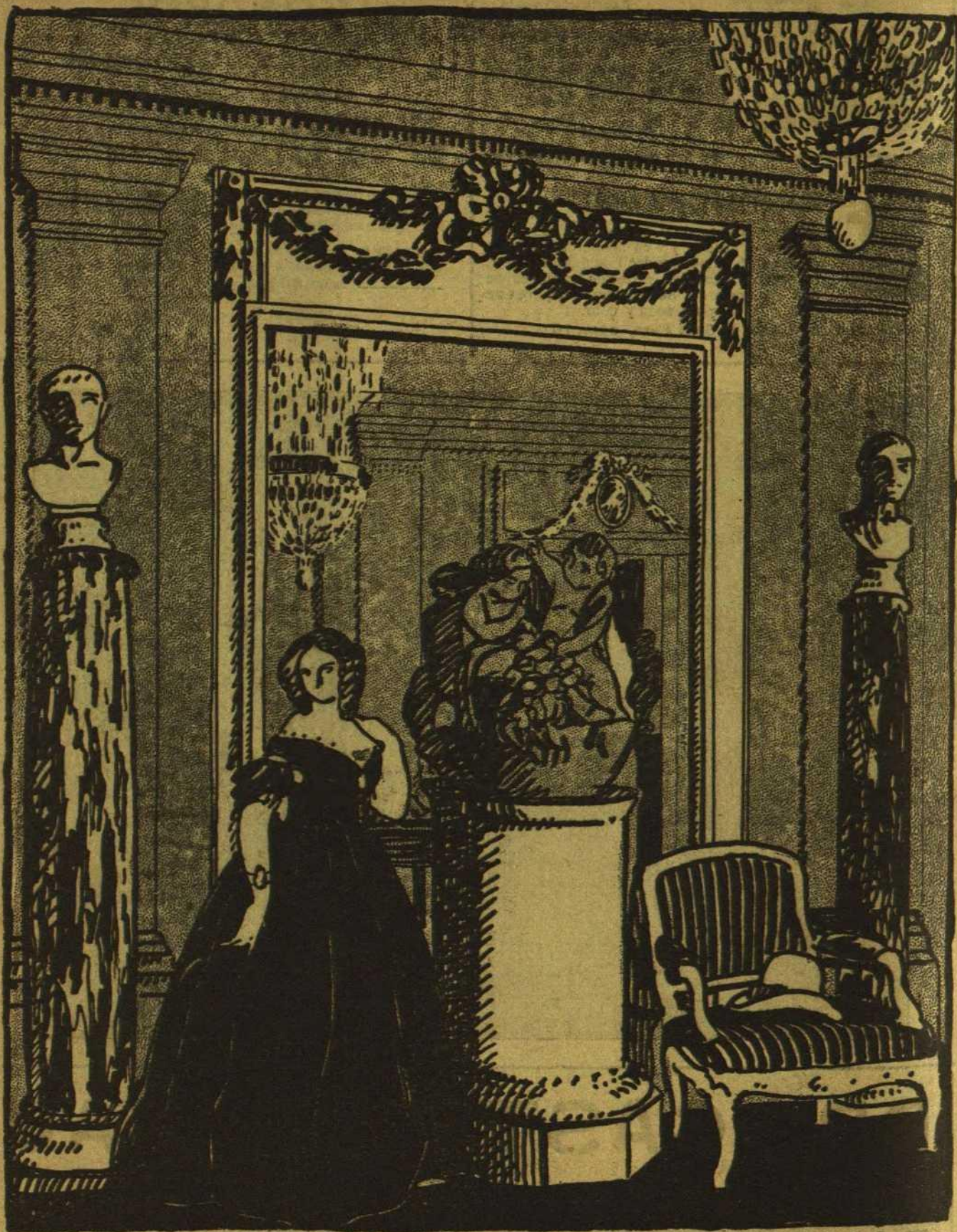
En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL**, Oots, núm. 606 (cantonada a Balmes). BARCELONA

DR. CASTELLARNAU

VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES

RAMBLA DEL CENTRE, N.º 11, PRAL.

—Y qu'es aixérit el nen de la meva cosina! Li he dit si volia venir a casa la senyora Petra y m'ha dit «Si la mama ve, sí».